

1. DAĻA

KAS IR KOMUNISTISKĀ PARTIJA?

Priekšvārds

Vairāk nekā piectūkstoš gadu ilgās vēstures gaitā Jandzi un Dzeltenās upes izauklētā zemē ķīniešu tauta ir radījusi krāšņu civilizāciju. Šajā ilgajā laika periodā dinastijas ir nomainījušas cita citu, Ķīnas kultūra ir pieredzējusi gan uzplaukuma, gan pagrimuma laikus. Uz Ķīnas vēsturiskās skatuves ir norisinājušies diženi un aizkustinoši notikumi.

1840. gads, kuru vēsturnieki parasti uzskata par Ķīnas mūsdienu ēras sākumu, kļuva par aizsākumu Ķīnas ceļā no tradīcijas uz modernizāciju. Ķīnas civilizācija piedzīvoja četrus svarīgākos izaicinājumus, uz kuriem tā bija spiesta atbildēt. Pirmie trīs izaicinājumi – angļu-franču sabiedroto spēku iebrukums Pekinā XIX gadsimta sešdesmito gadu sākumā, ķīniešu-japāņu karš 1894. gadā un krievu-japāņu karš Ķīnas ziemeļaustrumos 1906. gadā. Uz šiem trim izaicinājumiem Ķīna atbildēja ar rietumnieciskošanas kustību, kurai bija raksturīgs preču un ieroču imports, institūciju reformas 1898. gada Simt dienu reformu kustības gaitā¹, ar vēlās Cjin² dinastijas mēģinājumu izveidot konstitucionālu valdījumu un vēlāk ar 1911. gada demokrātisko revolūciju.

Pirmā pasaules kara beigās Ķīna, lai gan bija uzvarētāja, netika iekļauta tā laika spēcīgāko lielvalstu sarakstā. Daudzi ķīnieši uzskatīja, ka

¹ Simt dienu reforma – 103 dienu reforma, kas veikta 1898. gadā no 11. jūnija līdz 21. septembrim. Guansju, Cjin dinastijas imperators (1875.-1908.), ir veicis virkni reformu ar mērķi panākt radikālas sociālas un organizatoriskas dabas pārmaiņas. Valdošā konservatīvā elite nostājās spēcīgā opozīcijā pret reformām. Ultrakonservatīvo spēku atbalstīta, saņemot arī kļušu politiskā oportūnista Juaņ Šikai piekrišanu, imperatore Dovagera Cisji 1898. gada 21. septembrī īstenoja valsts apvērsumu, pilnībā izolējot gados jauno, uz reformām noskaņoto Guansju. Cisji pārņēma valdīšanu kā reģente. Simt dienu reforma beidzās ar jauno dekrētu atcelšanu un sešu reformu galveno piekritēju sodīšanu.

² Cjin dinastija (1616.-1949.), mandžūri, pēdējā Ķīnas vēsturē.

pirmās trīs atbildes epizodes nav bijušas veiksmīgas. “4. maija” kustība bija ceturtais mēģinājums atbildēt uz iepriekšējiem izaicinājumiem un kļuva par augstāko punktu ķīniešu kultūras rietumnieciskošanā ar komunistiskās kustības un tās kardinālas revolūcijas palīdzību.

Šajā rakstā tiek apskatīta Ķīnas pēdējā epizode, kuras rezultāts ir komunistiskā kustība un komunistiskā partija. Pēc šiem pēdējiem 160 gadiem, kuru laikā gandrīz simt miljoni cilvēku miruši vardarbīgā nāvē, palūkosimies uz to, kādas sekas izraisījis viss, ko izvēlējās Ķīna vai kas tika tai uzspiests no ārienes, palūkosimies, kas noticis ar Ķīnas tradicionālo kultūru un civilizāciju.

1. Paļauties uz vardarbību un teroru, lai iegūtu un noturētu varu

“Komunisti uzskata par necienīgu slēpt savus uzskatus un mērķus. Viņi atklāti paziņo, ka to mērķi var tikt sasniegti tikai varmācīgi gāžot visus pastāvošos sociālos nosacījumus.” Šis teksts ņemts no komunistiskās partijas galvenā dokumenta – “Komunistiskās partijas manifesta” pēdējā paragrāfa. Vardarbība ir vienīgais līdzeklis, ar kura palīdzību komunistiskā partija ieguva varu. Šī raksturīgā iezīme tika nodota visām turpmākajām partijas formām, kas izveidojās pēc tās radīšanas.

Patiesībā pasaulē pirmā komunistiskā partija tika dibināta daudzus gadus pēc Kārļa Marksa nāves. Pēc 1917. gada Oktobra revolūcijas dzima Viskrievijas komunistiskā (boļševiku) partija (vēlāk pazīstama kā Padomju Savienības komunistiskā partija). Šīs partijas spēks auga, pateicoties vardarbības pielietošanai pret “šķiras ienaidniekiem”, un tika uzturēts, pielietojot vardarbību pret partijas biedriem un ierindas pilsoņiem. Trīsdesmitajos gados Staļina tīrīšanu laikā komunistiskā partija iznīcināja vairāk nekā 20 miljonus tā dēvēto spiegu, nodevēju un citādi domājošo.

Ķīnas komunistiskā partija (ĶKP) tika dibināta kā PSRS komunistiskās partijas sastāvdaļa Trešajā komunistiskajā internacionālē. Tādēļ tā gluži dabiski pārmantoja gatavību nogalināt. Pirmā pilsoņu kara laikā, kas Ķīnā no 1927. līdz 1936. gadam norisinājās starp komunistiem un Guomiņdanu (GMD), Džjansji provinces iedzīvotāju skaits no 20 miljo-

niem saruka līdz 10 miljoniem. Par ĶKP vardarbības nodarīto postu var spriest jau pēc šiem skaitļiem vien.

Mēģinājumā sagrābt politisko varu vardarbības pielietošana var būt neizbēgama, taču nekad vēl nav pastāvējis režīms, kas tik ļoti alktu nogalināt kā ĶKP, jo īpaši miera laikā. Kopš 1949. gada ĶKP vardarbības rezultātā bojā gājušo skaits pārsniedz no 1927. līdz 1949. gadam karos bojā gājušo skaitu.

Kā lielisku piemēru tam, kā komunistiskā partija pielieto vardarbību, var minēt tās atbalstu Kampučijas Sarkanajiem khmeriem. Sarkano khmeru valdīšanas laikā tika nogalināta ceturtdaļa Kampučijas iedzīvotāju, daudzi no tiem bija ķīniešu imigranti un viņu pēcteči. Ķīna joprojām neļauj starptautiskajai sabiedrībai tiesāt Sarkanos khmerus, lai noslēptu bēdīgi slaveno ĶKP lomu šajā genocīdā.

ĶKP uztur ciešus sakarus ar pasaules viszvērīgākajām politiskajām kustībām un režīmiem. Bez Sarkanajiem khmeriem pie tādām pieskaitāmas arī Indonēzijas, Filipīnu, Malaizijas, Vjetnamas, Birmas, Laosas un Nepālas komunistiskās partijas – tās visas ir dibinājuši un atbalsta ĶKP. Daudzi šo komunistisko partiju līderi ir ķīnieši; daži no tiem līdz pat šim brīdim slēpjas Ķīnā. Citas uz maoismu balstītas komunistiskās partijas ir “Gaišais ceļš” Dienvidamerikā un japāņu “Sarkanā Armija”, kuru ļaundarbības asi nosodījusi pasaules sabiedrība.

Viena no komunistu izmantotajām teorijām ir sociālais darvinisms. Komunistiskā partija pielieto Darvina aprakstīto starpsugu sacensību, piemērojot to cilvēku attiecībām un apgalvojot, ka šķiru cīņa ir vienīgais sociālās attīstības virzošais spēks. Tādēļ cīņa kļuva par komunistiskās partijas galveno “ticību”, par instrumentu, ar kura palīdzību iegūt un noturēt politisko kontroli. Labi pazīstamie Mao vārdi “Kā 800 miljoni cilvēku var eksistēt bez cīņas?” bez aplinkiem pauž izdzīvošanas loģiku šiem visatbilstošākajiem.

Kāds cits, arī plaši pazīstams Mao apgalvojums vēsta, ka kultūras revolūcija³ jārīko “katrus septiņus vai astoņus gadus”. ĶKP ir svarīgi regulāri izmantot spēku kā līdzekli savas varas saglabāšanai Ķīnā. Spēks tiek pielietots, lai iedvestu šausmas. Katra cīņa un kustība kalpoja par

³ Lielā kultūras revolūcija (1966.-1976.), Mao Dzieduna iniciēta kā sarkanā terora akcija, noslēdzās viņa nāves gadā.

vingrinājumu terorā, lai ķīniešu sirdis bailēs trīcētu un viņi pakāpeniski nonāktu ĶKP kontroles verdzībā.

Šodien terorisms kļuvis par civilizētas un brīvas pasaules galveno ienaidnieku. Pielietojot valsts pārvaldes aparātu, ĶKP īstenotais terors ir kļuvis vēl plašāks un vērienīgāks, ievērojami ilgstošāks, bet tā rezultāti vēl postošāki. Tagad, divdesmit pirmajā gadsimtā, mēs nedrīkstam aizmirst šo komunistiskās partijas pārmantoto rakstura iezīmi, jo tas noteikti izšķirs ĶKP likteni nākotnē.

2. Lai attaisnotu vardarbību, tiek izmantoti meli

Civilizācijas līmeni nosaka tas, cik lielā mērā režīms pielieto vardarbību. Pievēršoties vardarbībai, komunistiskie režīmi acīmredzami sper soli atpakaļ cilvēces civilizācijā. Diemžēl tie, kas pieturas pie pārliecības, ka vardarbība ir nepieciešama sociālajai attīstībai, uzskata komunistisko partiju par progresīvu.

Šī varmācības akceptēšana jāaplūko, ņemot vērā otru komunistiskās partijas mantoto iezīmi – nepārspējamo, izmanīgo viltus un melu pielietošanu.

“Jau kopš jaunības gadiem mēs uzskatām ASV par pievilcīgu valsti. Mēs domājam, ka daļēji tas varētu būt izskaidrojams ar to, ka ASV nekad nav okupējusi Ķīnu un nekad nav uzbrukusi Ķīnai. Būtiskāk gan ir tas, ka pozitīvais iespaids, kas ķīniešiem izveidojies par ASV, ir balstīts uz šīs valsts demokrātisko un atklāto raksturu.”

Tas ir fragments no redakcijas raksta, kas publicēts 1947. gada 4. jūlijā oficiālā ĶKP laikrakstā “Sjinhua Žibao” (Xinhua Ribao). Trīs gadus vēlāk ĶKP sūtīja savus kareivjus cīnīties ar amerikāņu armiju Ziemeļkoorejā, raksturojot amerikāņus kā vislaunākos imperiālistus visā pasaulē. Katrs kontinentālajā Ķīnā dzīvojošs ķīnietis justos pārstiegts, izlasot šo redakcijas sleju, kas publicēta pirms vairāk nekā 50 gadiem. ĶKP aizliedza visas publikācijas, kurās tiek citēti līdzīga satura agrākie izteicieni un publicēja no jauna pārstrādātus tekstus.

Kopš nākšanas pie varas ĶKP izmantojusi līdzīgas viltības katrā savā kampaņā, tādās kā izrēķināšanās ar kontrrevolucionāriem (1950.-1953.), “sadarbība” ar sabiedriskām un privātām organizācijām (1954.-1957.),

kustība pret “kreisajiem elementiem” (1957.), Kultūras revolūcija (1966.-1976.) un slaktiņš Tiananmen laukumā (1989.)*⁴, kā arī pavisam nesen, vajājot Faluņgun, sākot ar 1999. gadu. Visapkaunojošākā bija intelīģences vajāšana 1957. gadā. ĶKP vērās pie intelīģences ar aicinājumu izteikt savu viedokli, lai pēc tam represētu intelīģentus kā “reakcionārus”, izmantojot viņu pašu teikto kā pierādījumu viņu “noziegumiem”. Kad daži uzdrīkstējās kritizēt vajāšanu, raksturojot to kā nodevīgu sazvērestību, Mao publiski paziņoja: “Tā nav nodevīga sazvērestība, tā ir atklāta stratēģija.”

Viltus un meli spēlēja nozīmīgu lomu, lai ĶKP sagrābtu un noturētu varu. Ķīnai ir visilgākā un vispilnīgākā vēsture pasaulē, un ķīnieši, jo īpaši Ķīnas intelīģence, ilgi ticēja, ka, lai novērtētu mūsdienu realitāti un celtu savu garīgo līmeni, jāparaugās vēsturē. Lai piespiestu vēsturi kalpot režīmam, ĶKP īstenoja vēsturiskās patiesības slēpšanas un sagrozīšanas taktiku. ĶKP savā propagandā un publikācijās pārrakstīja daudzu periodu vēsturi, sākot no Pavasara un Rudens periodiem (770.-476. p.m.ē.) un Karojošo valstu perioda (475.-221. p.m.ē.), līdz pat Kultūras revolūcijai. Šādi vēsturiski sagrozījumi kopš 1949. gada turpinājās vairāk nekā 50 gadus, ĶKP nobloķēja jebkādus mēģinājumus atjaunot vēsturisko patiesību.

Kad varmācība kļūst par pārāk vāju ieroci, lai saglabātu kontroli, ĶKP pievēršas viltum un meliem, kas kalpo, lai attaisnotu un maskētu uz varmācību balstītu valdīšanu.

Mums jāatzīst, ka viltus un meli nav komunistiskās partijas izdomājums, tā ir mūžsena nekrietnība, kuru komunistiskā partija bezkaunīgi izmanto. ĶKP solīja zemi zemniekiem, fabrikas strādniekiem, brīvību un demokrātiju intelīģencei un mieru visiem. Neviena no šiem solījumiem nav ticis izpildīts. Viena ķīniešu paaudze mirusi pievilta, otru paaudzi turpina krāpt. Tā ir vislielākā ķīniešu tautas nelaime, vislielākais ķīniešu nācījas posts.

⁴ Notikumi Tiananmen laukumā. 1989. gadā Pekinas galvenajā laukumā notika jaunatnes un studentu masu uzstāšanās par valsts demokratizāciju. Kustība tika nežēlīgi apspiesta, upuru skaits bija milzīgs.

3. Mūžam mainīgie principi

2004. gadā ASV prezidenta debatēs televīzijā kāds no prezidenta amata kandidātiem izteicās, ka ir pieļaujams mainīt taktiku, ja tas nepieciešams, bet nekad nedrīkst mainīt “ticību” vai “būtiskas vērtības”, citādi “tas, kurš to dara, vairs nav uzticības cienīgs”. Šeit skaidri noformulēts pats princips.

Komunistiskā partija ir tipisks piemērs. Piemēram, kopš pašas tās dibināšanas dienas pirms 80 gadiem ĶKP ir organizējusi 16 tautas pārstāvju sapulces un 16 reizes mainījusi partijas statūtus. 50 gadu ilgās ĶKP valdīšanas laikā tā izdarījusi piecus nozīmīgus labojumus valsts konstitūcijā.

Komunistiskās partijas ideāls ir sociālā vienlīdzība, kas noved pie komunistiskas sabiedrības. Tomēr patlaban komunistu vadītā Ķīna ir kļuvusi par nāciju ar visstraujāk pieaugošo ekonomisko nevienlīdzību. Daudzi ĶKP biedri kļuva bagāti, kamēr 800 miljoni ķīniešu pilsoņu nonāca zem nabadzības robežas.

ĶKP galvenā teorija pirmsākumos ir marksisms-ļeņinisms, kuram tika pievienots maoisms, tagad arī Dena idejas un Dzjana “Trīs priekšstati”. Marksisms-ļeņinisms un maoisms nav savienojami ar Dena un Dzjana ideoloģiju – tie ir kardināli pretēji. Komunistisko teoriju sajaukums, ko izmanto ĶKP, ir patiešām retums cilvēces vēsturē.

Komunistiskās partijas attīstības principi ir ievērojami pretrunīgi. No globālās integrācijas idejas, kas pārsniedz etnisku valsti, līdz šodienas galējam nacionālismam, no pilnīgas privātīpašuma un visu ekspluatatoru šķiru likvidācijas līdz kapitālistu mudināšanai iestāties partijā. Šodienas politikā vakardienas principi ir apgriezti ar kājām gaisā, turklāt arī rīt gaidāmas turpmākas izmaiņas. Neatkarīgi no tā, cik bieži ĶKP maina savus principus, mērķis paliek skaidrs – varas sagrābšana un noturēšana, absolūtas kontroles saglabāšana pār sabiedrību.

ĶKP vēsturē bijušas vairāk nekā desmit kustības, kurām bija raksturīga cīņa uz dzīvību un nāvi. Patiesībā visa šī cīņa sakrita ar varas nodošanu pēc kārtējām izmaiņām partijas principos.

Katra principu maiņa notika neizbēgamas krīzes rezultātā, ar kuru sakārās ĶKP, krīzes, kas apdraudēja tās leģitimitāti un izdzīvošanu. Vai nu

tā bija sadarbība ar Guomindana partiju, proamerikāniska ārpolitika, ekonomisko reformu un tirgus paplašināšana vai nacionālisma veicināšana – katrs no šiem lēmumiem tika pieņemts krīzes momentā un bija saistīts ar varas iegūšanu vai nostiprināšanu. Katrs kādas grupas vajāšanas un vēlākas šīs vajāšanas atcelšanas cikls bija saistīts ar izmaiņām ĶKP galvenajos principos.

Rietumu sakāmvārds skan: “Patiesība dzīvo ilgi, meli ir nepastāvīgi.” Šajā sakāmvārdā ir gudrība.

4. Kā partijas būtība aizstāj un iznīcina cilvēka dabu

ĶKP ir ļeņiniska tipa autoritārs režīms. Līdz ar partijas rašanos tika noteikti trīs galvenie virzieni: ideoloģiskā līnija, politiskā līnija un organizatoriskā līnija. Ideoloģiskā līnija veido komunistiskās partijas filozofisko pamatu. Politiskā līnija satur mērķu nospraušanu. Organizatoriskā līnija norāda, kā sasniedzami mērķi stingrās organizatoriskās robežās.

Gan ĶKP biedri, gan ĶKP pakļautībā atrodošās personas vispirms saņem rīkojumus; tiem jāpakļaujas bez ierunām. Tāda ir organizatoriskās līnijas būtība.

Vairums cilvēku Ķīnā zina par ĶKP biedru divkosību. Savā privātajā dzīvē ĶKP biedri ir vienkārši cilvēki ar savām laimēm un nelaimēm, priekiem un bēdām. Viņiem piemīt parastu cilvēku labās un sliktās īpašības. Viņi var būt draugi, tēvi un mātes, vīri un sievas. Bet partijas principi ir nostādīti augstāk par cilvēka dabu un jūtām, saskaņā ar komunistiskās partijas prasībām tie pārsniedz visu cilvēcisko. Tādējādi viss cilvēciskais kļūst nosacīts un nepastāvīgs, kamēr tai pat laikā partijas principi neapšaubāmi un neapstrīdami kļūst absolūti.

Kultūras revolūcijas laikā tēvi un dēli spīdzināja viens otru, vīri un sievas cīnījās savā starpā, studenti un pasniedzēji ziņoja viens par otru un mātes un meitas izturējās viena pret otru kā ienaidnieces. Partijas būtība provocēja konfliktus un ienaidu. Agrīnajā ĶKP valdīšanas periodā pat daudzas augsti stāvošas ĶKP amatpersonas bija bezspēcīgas, kad viņu ģimenes locekļi tika pasludināti par šķiras ienaidniekiem. Tas joprojām notika saskaņā ar partijas būtību.

Partijas būtības vara pār indivīdu izriet no ĶKP ideoloģiskās apstrādes kursa visas dzīves garumā. Šis kurss sākas bērnudārzā, kur partijas sankcionētas atbildes uz jautājumiem tiek apbalvotas, pat ja tās neatbilst veselajam saprātam vai bērna cilvēciskajai dabai. No sākumskolas līdz pat universitātei studenti saņem politisku izglītību. Viņi tiek apmācīti sniegt partijas apstiprinātas atbildes. Tie, kas tam nepiekrīt, netiek pieļauti pie eksāmeniem, un viņiem nav atļauts iegūt augstāko izglītību.

Partijas biedra runai ir jāatbilst partijas līnijai neatkarīgi no tā, ko viņš jūt un domā. ĶKP organizatoriskā struktūra ir gigantiska piramīda ar centrālo varu pašā augšā, kas pārvalda visu hierarhiju. Šī unikālā struktūra ir viena no galvenajām ĶKP režīma īpatnībām, kas palīdz panākt absolūtu vienprātību.

Šodien ĶKP ir pārvērtusies par politisku veidojumu, kas visiem spēkiem cenšas saglabāt savas savtīgās intereses. Tā vairs neseko nevienam no komunisma augstajiem mērķiem. Tomēr tiek saglabāta organizatoriskā struktūra, nav mainījusies tās prasība par bezierunu pakļaušanos. Šī partija, nostādot sevi augstāk par cilvēci un cilvēka dabu, likvidē jebkādas organizācijas vai atsevišķus cilvēkus, kurus uzskata par kaitīgiem savai varai, vienai, vai tie ir vienkārši pilsoņi vai augsti stāvošas ĶKP amatpersonas.

5. Ļaunais rēgs ir pretrunā ar dabu un cilvēka raksturu

Visas lietas pasaulē piedzīvo dzimšanu, briedumu, sairšanu un nāvi – tāds ir dzīves cikls.

Atšķirībā no komunistiskā režīma, nekomunistiskās sabiedrības, pat tās, kur ir stingra totalitāra vadība un diktatūra, bieži vien pieļauj zināmu pašorganizāciju un pašnoteikšanos. Senā ķīniešu sabiedrība faktiski tika vadīta ar divu līmeņu struktūru. Laukos klani bija neatkarīgas sociālas organizācijas centri, kamēr pilsētu teritorijas tika organizētas ģildēs. Vertikālā vadība neizplatījās zemāk par apriņķa līmeni.

Nacistu režīms, iespējams, visnežēlīgākā diktatūra, izņemot komunistisko partiju, tomēr deva tiesības uz privātīpašumu. Komunistiskie režīmi iznīcināja jebkādas sociālas organizācijas formas, kas būtu neatkarī-

gas no partijas, nomainot tās ar centralizētām varas struktūrām no augšas līdz apakšai.

Ja no apakšas uz augšu dabiski veidotas sociālas struktūras dod indivīda vai grupas pašnoteikšanās iespēju, tad komunistiskais režīms savā būtībā ir pretdabisks.

Komunistiskai partijai nepiemīt vispārpieņemtie cilvēka dabas standarti. Patvaļīgi tiek transformēts jēdziens par labo un ļauno, tāpat kā tiek mainīti visi likumi un noteikumi. Komunisti nepieļauj slepkavību, taču tas neattiecas uz tiem, ko komunistiskā partija atzinusi par ienaidniekiem. Dēla cieņa pret vecākiem uzskatāma par labu, ja vien vecāki nav šķiras ienaidnieki. Labestība, taisnprātība, mērenība, gudrība un uzticība ir labas lietas, tomēr nav pieņemamas, ja partija nevēlas un negrib atzīt šīs tradicionālās vērtības. Komunistiskā partija pilnībā noliedz tradicionālos cilvēka dabas standartus, tā balstīta uz principiem, kas ir pretrunā ar cilvēka dabu.

Nekomunistiskās sabiedrības kopumā atzīst cilvēces duālo dabu – labo un ļauno; lai saglabātu līdzsvaru sabiedrībā, tās balstās uz noteiktām sociālām attiecībām. Taču komunistiskās sabiedrībās tiek noliegts pats cilvēka dabas jēdziens, netiek atzīts ne labais, ne ļaunais. Saskaņā ar Marksa teoriju labā un ļaunā jēdziena noliegšana kalpo pilnīgai vecās sabiedrības virsbūves gāšanai.

Komunistiskā partija netic Dievam un pat neciena dabu. “Cīņa ar debesīm, kauja ar zemi, cīņi ar cilvēkiem – šādi nodzīvota dzīve ir prieka pilna.” Tāda bija ĶKP devīze Kultūras revolūcijas laikā. Ķīniešu tautai un Ķīnas zemei tika sagādātas milzīgas ciešanas.

Ķīnieši tradicionāli tic debesu un cilvēka vienotībai. Grāmatā “Dao De dzjin” Laodzi ir sacījis: “Cilvēks seko zemei, zeme seko debesīm, debesis seko Dao un Dao seko tam, kas ir dabiski.” Cilvēki un daba ir vienoti Visumā.

Komunistiskā partija patiešām ir dzīva būtne, taču tā nostājusies pret dabu, debesīm, zemi un cilvēkiem. Tā ir ļauns rēgs, kas ir pretrunā ar Visuma būtību.

6. Dažas ļaunā gara apsēstības pazīmes

Komunistiskās partijas institūcijas nekad tieši nepiedalās ražošanā vai jaunradē. Tikko tās ir sagrābušas varu, tās pievienojas cilvēkiem, vadot tos un manipulējot ar tiem. Baidoties zaudēt kontroli, tās izplata savu varu līdz pat sabiedrības pamatšūņām. Tās monopolizē ražošanas resursus un izsūc sabiedrības bagātību.

Ķīnā ĶKP iespiēdusies visur, tā pārvalda visu, taču neviens nav redzējis ĶKP finanšu atskaites, tikai valdības, vietējo varas orgānu un uzņēmumu atskaites. No centrālās valdības līdz ciematu komitejām laukos municipālās amatpersonas vienmēr stāv zemāk par komunistiskās partijas funkcionāriem, tādēļ municipālajai varai jāpilda atbilstošā līmeņa komunistiskās partijas komitejas rīkojumi. Partijas izdevumus nodrošina municipalitātes, tos ieskaita municipālās sistēmas izdevumos.

ĶKP organizācija kā gigantiska ļaunā gara apsēstība pielīp katram ķīniešu sabiedrības slānim un šūņai tikpat cieši kā ēna priekšmetam, ar saviem smalkajiem asinssūcēja taustekļiem tā pamatīgi piesūkusies katram sabiedrības kapilāram un katrai šūņai, šādi tā kontrolē sabiedrību un manipulē ar to.

Šī specifiskā ļaunā gara apsēstības struktūra cilvēces vēsturē ir eksistējusi arī agrāk, tomēr tikai daļēji vai īslaicīgi. Nekad vēl tā nav pastāvējusi tik ilgstoši, nav valdījusi pār sabiedrību tik nedalīti kā komunistiskās partijas vadībā.

Šī iemesla dēļ ķīniešu zemnieki smagi strādā, taču slīgst nabadzībā. Tiem jāapgādā ne vien tradicionālās municipālās amatpersonas, bet arī tik pat daudz vai pat vēl vairāk “apsēstības” institūciju darbinieku.

Šī iemesla dēļ ķīniešu strādnieki masveidā zaudē darbu. ĶKP visur esošie taustekļi neskaitāmus gadus izsūkuši līdzekļus no viņu fabrikām.

Šī iemesla dēļ ķīniešu inteliģencei ir tik grūti iegūt intelektuālu brīvību. Papildus pārvaldes institūcijām vēl ir arī ĶKP “ēnas”, kas neko citu nedara, kā tikai klīst apkārt un izseko cilvēkus.

Nešķīstajam garam ir pilnībā jākontrolē apsēstais, lai izsūktu enerģiju savai eksistencei.

Mūsdienu politoloģija māca, ka vara nāk no trim galvenajiem avotiem: spēka, bagātības un zināšanām. Komunistiskā partija nekad nav

svārstījusies, pirms izmantot vienpersonisku kontroli un vardarbību, lai atņemtu cilvēkiem viņu īpašumu. Kas ir vēl svarīgāk, tā atņēmusi cilvēkiem viņu tiesības uz vārda un preses brīvību. Tā pakļāvusi vardarbībai tautas garu, lai saglabātu pilnīgu kontroli pār visu. Skatoties no šī aspekta, ĶKP ļaunā apsēstība tik stingri kontrolē sabiedrību, ka to diezin vai var salīdzināt ar jebkādu citu režīmu pasaulē.

7. Ielūkoties sevī un atbrīvoties no ĶKP apsēstības

Marks “Komunistiskās partijas manifestā” – programmatiskajā komunistiskās partijas dokumentā – raksta: “1848. gadā pa Eiropu kļīst rēgs – komunisma rēgs.” Vairāk nekā gadsimtu vēlāk komunisms ir vairāk nekā kļīstošs rēgs. Tas patiešām ir ieguvis konkrētu materiālu veidolu. Tas ir izplatījies pa visu pasauli gluži kā epidēmija, izdzēsis desmitiem miljonu dzīvību, simptiem miljoniem cilvēku atsavinājis īpašumus un atņēmis tiem ticības un gara brīvību.

Komunistiskās partijas galvenais princips – atsavināt visu privātīpašumu, lai likvidētu ekspluatatoru šķiru. Privātīpašums ir visu sociālo tiesību pamats, nereti tas satur nacionālo kultūru. Cilvēki, kuriem tiek atņemts privātīpašums, zaudē arī ticības un gara brīvību. Viņi var arī zaudēt brīvību iegūt sociālās un politiskās tiesības.

Saskaroties ar izdzīvošanas krīzi, XX gadsimta astoņdesmitajos gados ĶKP bija spiesta pārveidot Ķīnas ekonomiku. Tika atjaunotas dažas no tiesībām uz privātīpašumu. Tas radīja plaisu ĶKP stingrās kontroles masīvajā mehānismā, un, tā kā ĶKP biedri steidzās vairot savu personisko labklājību, šī plaisa arvien padziļinājās.

ĶKP, šis parazitējošais ļaunais gars, uzturēts ar vardarbības, melu un biežo veidolu un formu maiņas palīdzību, tagad demonstrē sabrukuma pazīmes, nervozi reaģējot uz katru vismazāko strāvojumu. Tas cenšas izdzīvot, uzkrājot vairāk bagātību un pastiprinot kontroli, bet šīs darbības tikai vēl padziļina krīzi.

Šodienas Ķīna šķiet plaukstoša, tomēr sociālie konflikti tajā ir saasinājušies līdz nepieredzētiem apmēriem. Izmantojot pagātnes politiskās intrigas, ĶKP var izdarīt mēģinājumu atkāpties – reabilitēt Tiananmen

laukumā notikušā slaktiņa upurus vai Faluņgun, izvēlēties ienaidnieka lomai kādu citu grupu, tādējādi turpinot valdīt ar terora palīdzību.

Iepriekšējo simt gadu laikā, saskaroties ar izaicinājumu, ķīniešu nācija ir atbildējusi uz to ar ieroču importu, sistēmas reformu un nežēlīgām revolūcijām. Tas aiznesis neskaitāmas dzīvības, lielā mērā zaudēta ķīniešu tradicionālā kultūra. Šķiet, ka atbildes uz šiem izaicinājumiem nav bijušas visai veiksmīgas. Kad satraukums un nemiers bija pārņēmis ķīniešu prātus, ĶKP izmantoja gadījumu, lai iznāktu uz skatuves, un kopš tā laika pārvalda šo seno civilizāciju.

Turpmākajos pārbaudījumos ķīniešu tautai neizbēgami atkal nāksies izdarīt izvēli. Neatkarīgi no tā, kāda tā būs, katram Ķīnas pilsonim ir skaidri jāapzinās: katra paļaušanās ļaunā gara apsēstības ieilgušajiem maldiem vēl tikai palielinās ķīniešu nācijai nodarītos zaudējumus un dos jaunu sparū ĶKP ļaunajai apsēstībai.

Mums jāatmet visas ilūzijas un dziļi jāielūkojas sevī, neļaujoties naidam, mantkārībai, vēlmēm. Tikai tad mēs spēsim atbrīvoties no pēdējos 50 gadus ilgušā ĶKP apsēstības murga. Brīvas nācijas vārdā mēs spēsim atjaunot ķīniešu civilizāciju, kas balstīta uz cieņu pret cilvēka dabu un līdzietību pret visiem.